

Hvad ser du?

Om nogle uger bliver det afgjort, om Danmark ratificerer *Maastrichtaftalen* og dermed siger JA til en form for *europæisk union* hen ad vejen, eller om vi een gang for alle siger NEJ.

Genforeningen i 1920, da *NordSlesvig* stemte sig tilbage til Danmark, var en afgørelse af historisk betydning langt ud over det sædvanlige.

Da Danmark blev *besat* d. 9. april 1940, var der mange, der frygtede, at vor tid som selvstændig nation var ude. Da *Hitlers* hære i 1940 og 41 gik fra sejr til sejr, så det ud, som om denne frygt skulle blive til virkelighed.

Befrielsen var en Guds gave til dette lille folk. Vi fik altså endnu en tid som selvstændig nation.

*

Der er næsten gået 50 år siden befrielsen. I *materiel* henseende har disse år bragt os megen fremgang. Levestandarden er højnet betydeligt.

Men i *åndelig* og *moralsk* henseende er der sket et skred, som ingen havde kunnet forestille sig.

Dette behøver jeg ikke at skildre i enkeltheder. Det er tilstrækkeligt blot at hen-vise til, at *skamløsheden* ikke har nogen grænse i vort land i dag.

Nu står vi foran en afgørelse af tilsvarende betydning som *genforeningen* i 1920 og *befrielsen* i 1945.

Afgørelsen d. 18. maj drejer sig om, hvorvidt vi skal opgive en del af vor selvbestemmelsesret eller bevare den uindskrænket.

Den drejer sig om, hvorvidt vi skal læne os op til *Spanien* og *Italien* og *Frankrig* og *Tyskland* og de andre stater og efterhånden smelte mere og mere sammen med dem.

*

Den politiske debat om denne vigtige afgørelse drejer sig kun om *pengene*. Det er muligt, at penge og materiel fremgang for flertallet af danskere er det afgørende i livet, men for dem, der tror på Gud, er penge en underordnet sag.

Vi spørger: »Hvilke *åndelige* og *moralske* følger får det, om vi slutter os sammen med de andre stater?»

*

Lad os, inden vi søger at besvare dette spørgsmål, kaste et blik på disse stater. Det viser sig da, at de er langt mindre eet med sig selv end Danmark.

Belgien ligger i strid med sig selv og er ved at deles i to dele, en flamsk og en fransk.

Spanien ligger også i strid med sig selv, idet *Katalonien* vil udskille sig. Vi hører om terrorangreb fra katalonske undergrundsbevægelser.

Italien er rystet af omfattende korrup-tion og er i realiteten delt imellem Nord-Italien og det fattige Syd-Italien.

Stor-Britanien har svært ved at holde sammen. Der er løsrivelsestendenser i *Skotland* og *Wales*, og vi ved alle, hvordan det ser ud i *Nord-Irland*.

Tyskland er konstitutionelt en del-stat. *Bayern* har meget lidt til fælles med de *genforenede* delstater fra det tidligere Øst-Tyskland.

Der er altså tale om en sammenslutning af stater, der vanskeligt kan holde sammen på sig selv.

Det er et forsøg på at gøre noget stort, skønt det ikke er lykkedes i det mindre.

*

Det fælles for mange af disse nationer, der vil slutte sig sammen i en union, er troen på, at *storhed* er det samme som *styrke*. Det er en tanke, der har behersket menneskene ned igennem historien og fået dem til at glemme Gud.

Han knytter ikke sin velsignelse til det, der er stort i verdens øjne – tværtimod!

Det er snarere sådan, at han tager sin velsignelse væk, når mennesker mener, at nu er de stærke, fordi de er store.

Derfor tænker Guds børn helt anderledes end denne verdens viise og kloge. Vel kan disse ud fra deres bedste overbevisning fremføre mange gode argumenter for, at et lille land som Danmark ikke kan klare sig i konkurrencen, hvis det holder sig uden for det europæiske fællesskab; det vil gå ud over vor eksport, over vort landbrug – vi vil ikke få nogen virkelig indflydelse, når vi ikke længere sidder med ved bordet, hvor de elleve andre stater sidder – arbejdsløsheden vil stige – kronen vil komme under pres – og andre gode argumenter, der for den uigenfødte visdom lyder overbevisende.

Sådan (og kun sådan) argumenterer man, når man lader Gud ude af betragtning.

*

Men hvis man ikke lader Gud ude af betragtning, argumenterer man anderledes.

Da ved man nemlig, at *på Guds velsignelse beror alt*. Tager han sin velsignelse bort, er enhver nation prisgivet i hjælpeløshed.

Sidste år fik vi en tilkendegivelse af, at regnen ikke er en selvfølge. Høsten led betragtelig skade, fordi regnen udeblev i længere tid.

Kunne de elleve andre stater have hjulpet os til mere regn og en bedre høst?

Hvis det nu heller ikke regnede der, hvad så?

Vi er ikke så mægtige, som vi mener. Vi er, tværtimod, afmægtige, når det gælder det daglige brød, thi hvis Gud ikke lader det regne og solen skinne, frembringer jorden intet.

Og hvis det er tilfældet, kan vi heller ikke drive handel. Da vil alt være for-gåves.

Det vil de politiske ledere ikke er-ken- de i noget land. Og dog er det ikke nogen indviklet tanke. Det er heller ikke en ukendt ting, thi regnen er udeblevet flere steder i *Afrika* med hungersnød til følge.

Ud fra denne grundlæggende kends-gerning, at hvert folk er helt afhængig af Gud, vor Skaber, argumenterer Guds lille flok. Den er derfor ikke overbevist om, at det vil være bedre for Danmark at slutte sig til de store nationer, der er lige så gud-løse som det danske folk.

Det er muligt, at det på kort sigt vil give nogle økonomiske fordele, men når gudløse slutter sig sammen med gudløse for derved at blive store og stærke, skaber de kun en falsk sikkerhed samtidig med, at de fjerner sig endnu mere fra Ham, der er folkenes Herre, og derfor åbner for mørkets og afgrundens magter i et forfærdeligt omfang.

Det vil i den korte tid, da det ser ud, som om en tættere tilknytning til de elleve stater medfører materiel vækst og fremgang, føre til et endnu frygteligere moralsk forfald og åndeligt mørke – og når det efter en tid viser sig, at storheden og styrken kun var som et korthus, da vil bitterheden vælde op i folkesjælen.

*

Der er mange kristne, der undrer sig over, at Gud ikke har taget sin velsignelse bort fra Danmark. Hvordan kan det være, at vi

i dette land har overflod på næsten alt?

Det er ikke noget, vi har fortjent, thi vi har som nation vendt Gud ryggen til trods for hans store godhed, og vi har ladet hånt om hans hellige bud.

Vi kan ikke give nogen forklaring på Guds godhed imod os – så meget mere må vi, der kender ham, prise ham derfor og bønfalde om, at hans godhed leder mange danskere til omvendelse.

Men hvis vi nu tilslutter os den europæiske union (ganske vist med de forbehold, vi har fået godkendt), vil det da ikke være en yderligere understregning af, at vi ikke regner med Guds godhed, men med elleve gudløse stater?

Vil det ikke være at foretrække verdens sprukne brønde og forkaste Ham, der lader det regne – men også kan lade regnen udeblive – vil det ikke være som folk at gå vor egen vej endnu længere bort fra Ham, der ene kan give os vort daglige brød?

*

Da risikerer vi, at Gud ikke blot tager sin velsignelse fra os, men også giver os fuldkomment hen i vor dårskab – og da vil intet hindre mørkets magt og afgrundens dæmoner i at regere dette folk.

Guds børn ved, at Bibelen taler om ondskabens åndemagter i himmelrummet, og at disse fyrster og fyrstendømmer vil underlægge sig nationerne.

Menighedens egentlige kamp er ikke imod kød og blod, men imod disse åndsmagter, der vil beherske menneskene.

De politiske ledere regner ikke med dem, frygter dem ikke og er derfor et forholdsvist let bytte for dem. En kendt europæer sagde, da tanken om et forenet Europa var ved at trænge igennem, at denne verdensdels problemer er så store, at der må en meget stærk leder til for at løse dem – men om han var en djævel eller en gud, var ligegyldigt!

Dette sagde han formentlig for at være morsom og for at understrege, hvor store problemerne er – men han røbede også en tankegang, som ikke er fremmed i den politiske verden.

Mørkets magter skal i hvert fald nok vide at udnytte denne ligegyldighed og sende en sådan stærk mand, når tid er inde.

*

Vi har som folk vist Gud den Almægtige en forfærdelig frækhed, og det forekommer mig, at mange politiske ledere er gået i spidsen hermed.

Vi har intet krav på at blive holdt uden for en gudløs sammenslutning af gudløse

stater, som Gud giver hen i deres dårskab og gudløshed.

Vi hører som et gudløst folk naturligt med i unionen af gudløse nationer, der vil være store, fordi de mener, at så er de stærke, og så kan de klare alle problemerne.

Hvis Gud giver os hen, da kan vi kun bøje hovedet og erkende, at det er konsekvenserne af vort eget valg – vi valgte at vende Ham ryggen og gå vor egen vej.

Da bliver det et JA til unionen d. 18. maj.

*

Der er imidlertid det håb, at Guds langmodighed ikke er brugt op, og at han vil besvare vore bønner, så det bliver et NEJ.

Det vil være en alvorlig dom over næsten samtlige politiske ledere – ja, det vil være en rystelse!

Hvis Gud i sin nåde og almagt udvirker et NEJ, da må enhver, i hvem der endnu er en smule sans for sandheden, erkende, at det er Guds finger.

*

Medens dette skrives (slutningen af marts), er der endnu næsten to måneder til folkeafstemningen, og alle meningsmålinger giver et stort flertal til JA-stemmerne.

Og nu begynder for alvor kampagnen, der skal overbevise befolkningen om, at det vil være dårskab at stemme NEJ.

Hvis Han, der er folkenes Herre, Han, der styrer historien imod sit mål, i sin barmhjertighed imod vort folk vil udvirke et NEJ, da kan ingen og intet hindre ham deri. Han gør alt, hvad han vil, i Himmlen og i Danmark og på hele jorden!

Hvis du føler som jeg, bed da Herren om et NEJ, idet du tilføjer: »Ske ikke min vilje i denne sag, men din!«

*

Hvis Herren skænker os et NEJ, må vi bede om nåde til at være hans vidner på rette måde.

Kristenheden må ikke bramme og tale store ord om sin tro. Den må slet ikke hovere. På den måde giver vi nemlig ikke Gud, men os selv æren, og det er et ringe vidnesbyrd.

Lad os derfor heller ikke inden folkeafstemningen optræde kødeligt bedreviddende, men snarere udøve vor tjeneste i bøn, skjult med Kristus i Gud.

Verden behøver ikke at være opmærksom på vor tjeneste, blot Gud i sin nåde vil være det.

*

Hvis nogen synes, at jeg har skrevet for ofte og for meget om den forestående folkeafstemning, kan jeg godt forstå ham.

Jeg kan nemlig være ængstelig for, at jeg har sagt for meget. Jeg vil nødigt skabe en krampagtig koncentration om d. 18. maj.

Kristenheden har sine daglige muligheder, sine daglige pligter, som ikke bør stå i skyggen af d. 18. maj.

Nogle iblandt os bærer på dybe sorger. Lad os ikke glemme dem. Lad ikke tanken på afgørelsen d. 18. maj gøre os forsømmelige i det daglige og glemsomme for den konkrete nød.

Lad heller ikke tanken på vort eget land med godt 5 millioner indbyggere få os til at glemme den store verdens forfærdelige nød.

*

Der er store problemer på *Færøerne*. En god ven deroppe skrev imidlertid følgende: »Måske får Gud os bedre i tale, når vi har vanskeligheder, end når vi svømmer ovenpå!«

Skulle et NEJ d. 18. maj påføre os nogle vanskeligheder, lad os da huske disse ord.

Gud har haft svært ved at få det danske folk i tale siden befrielsen. Skulle vi som følge af et NEJ få meget at kæmpe med, kan Gud få vendt vor opmærksomhed imod ham på en markant måde.

*

Ja, ved at samle opmærksomheden så meget om Danmark i forbindelse med folkeafstemningen d. 18. maj opstår den fare, at *Guds rige* træder i baggrunden, og at den synlige, kortvarige, nationale historie overskygger Guds evige rige og al den kommende herlighed.

Må Herren give os nåde til, at det ikke sker! Lad os snarere rette os op, opløfte vore hoveder og se hen til Ham, der kommer snart og da synligt opretter sit Rige!

Vel er vi danskere, men vort borgerskab er først og fremmest i Himlene, og vi vil ikke lade os indvikle i nogen politisk strid om vort jordiske fædreland og dets fremtid.

Vi beder som fremmede og udlændinge i Danmark, når vi beder for Danmark. Derved undgår vi, at selviske, kødelige motiver driver vor bøn.

Vort mål med vor bøn er hverken politisk eller nationalt, men at Guds vilje må ske, og hans rige komme.

Kun sådan har vi frihed og kærlighed til at bede – kun sådan vil vi bede.

Da vor Herre Jesus vandrede omkring i *Galilæa* og *Judæa*, søgte han altid sit folks bedste – d.v.s. dets bedste i *egentligste* mening. Hvad han anså for deres bedste, faldt imidlertid ikke sammen med, hvad de anså for det bedste. De ville inddrage ham i et opgør med romerriget, men han ville ikke krones til deres konge i den hensigt.

Han ved, hvad der tjener vort folk bedst. Han er ikke så interesseret i dets materielle og politiske fremtid som i dets sande vel. Han er fremtidens ophav. Han har allerede bestemt fremtiden for dette folk.

*

Lad os berede os til Hans komme i skyen med stor kraft og megen herlighed!

Lad os bede om nåde til at forstå tidens tegn!

Lad os bede om udholdenhed i vor skjulte tjeneste og i dagligdagens mange gøremål.

Lad os søge nåde til at gøre fyldest i hans øjne!

Lad os hjælpe hverandre til ikke at blive trætte.

*

På *Nyborg Strand* fra 25. til 30. juli vil vi samle os om *troens væsen og virke* – vi vil ikke glemme, at Herren spurgte, om han skulle finde den, når han kommer igen.

Troen er ikke en selvfølgelighed hos dem, der kalder sig troende. Paulus' sidste bekendelse var: »Jeg har bevaret troen!« End ikke for ham var det altså en selvfølge.

Vi vil opbygge hverandre på vor højhellige tro!

*

Vi beder enhver, der deltager i *sommerstævnet på Nyborg Strand*, om at læse artiklerne om *vidundertroen* i marts-udgaven af dette blad. De danner basis for stævnet og forudsættes kendt.

Det er muligt, vi vil forkynde troen ud fra disse udgangspunkter:

Hvad lærte *vor Herre Jesus* om troen (hvad siger *de tre første evangelier* herom, og hvad siger *Johannes-evangeliet*)?

Hvad lærer *Paulus* om troen? Hvad lærer *Peter, Jakob og Johannes* om den i deres breve?

Hvad lærer *Hebræerbrevet* om den?

Dette er imidlertid kun en mulighed, der er under overvejelse. Herren vil lede os efter sin vilje!

*

Vi beder alle danske deltagere om også i år at tage *Den danske Salmebog* med. Den indeholder mange vidunderligt trosstyrkende salmer.

Derudover benytter vi som hvert år *Kristne Sange*, der også indeholder mange

trossalmer og sange.

Og så beder vi om, at vi må hæve vort røst i tro, når vi synger sammen – og når vi beder!

*

Der skal tro til at indmelde sig til dette stævne. Stævnet får jo kun betydning, hvis vi møder op i tro.

Men der skal vel egentlig også tro til at udeblive!! Ja, alt, hvad vi gør, hvad enten vi kommer eller udebliver, må ske i tro – ellers er det ikke Gud velbehageligt.

Bed derfor Gud om at vise dig, hvad der er hans vilje. Lad ikke andre mennesker, hverken familie eller venner eller andre kristne have det afgørende ord, thi du vil jo gøre Guds vilje.

Lad heller ikke din økonomi have det helt afgørende ord, thi Gud er i stand til at skaffe dig de nødvendige midler, hvis hans vilje går ud på, at du skal findes på *Nyborg Strand* til stævnet!

Hvis troen således sejrer før stævnet, vil den sejre under stævnet.

Og da er der *vækkelse, fornyelse og tilbagevenden til den første kærlighed*, thi troen er dynamisk.

Så kommer vi i *troens fulde vished, glæde og kraft* – og det kan mærkes lige fra begyndelsen!

Troen har ingen betænkeligheder, thi den tror på Gud og gør hans vilje – og hvem kan have nogen betænkelighed herved?